

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha a soudců
JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Zimy v právní věci

žalobce: **Bc. P. O.**, narozený X,
bytem X

zastoupen Mgr. Václavem Strouhalem, advokátem,
sídlem Čimelice 112, 398 04 Čimelice

proti
žalovanému: **První náměstek policejního prezidenta,**
Policejní prezidium
sídlem Strojnická 27, 170 89 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 7. 2023, č. j. PPR-18056-6/ČJ-2023-
990131

takto:

- I.** Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení
v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým částečně změnil rozhodnutí ředitele

pokračování

Ředitelství služby cizinecké policie ve věcech služebního poměru ze dne 20. 2. 2023, č.j. CPR-5344-53/ČJ-2014-930100, a to takto:

„I. m ě n í m

rozhodnutí ředitele Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „ŘSCP“) ve věcech služebního poměru č. j. CPR-5344-53/ČJ-2014-930100 ze dne 20. 2. 2023, (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byl podle § 2 odst. 1 zákona o služebním poměru a s odkazem na § 54 a 125 odst. 1 zákona o služebním poměru ve znění účinném od 1. 1. 2007 do 31. 12. 2017, § 206 a § 207 odst. 1 a 2 zákona o služebním poměru a za použití sazeb stanovených podle § 1 nařízení vlády č. 142/1994 Sb., kterým se stanoví výše úroků z prodlení a poplatku z prodlení podle občanského zákoníku a kterým se stanoví minimální výše nákladů spojených s uplatňováním pohledávky, (dále jen „nařízení č. 142/1994 Sb.“), ve spojení s § 19 nařízení vlády č. 351/2013 Sb., kterým se určuje výše úroků z prodlení a nákladů spojených s uplatněním pohledávky, určuje odměna likvidátora, likvidačního správce a člena orgánu právnické osoby jmenovaného soudem a upravují některé otázky Obchodního věstníku, veřejných rejstříků právnických a fyzických osob a evidence svěřeneckých fondů a evidence údajů o skutečných majitelích, ve věci žádosti o poskytnutí služebního příjmu a souvisejících nároků za nezákonně nařízenou službu přesčas v období let 2007 až 2012,

výrokem I. přiznán doplatek služebního příjmu v rozsahu 61 hodin za vykonanou službu přesčas nařízenou v rozporu s § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru ve znění účinném od 1. 1. 2007 do 31. 12. 2017, a to v roce 2010 ve dnech 21. 9. a 1. 11, v roce 2011 ve dnech 4. a 13. 8., 14. a 15. 9. a 30. 12. a v roce 2012 ve dnech 19. 1., 28. 3., 29. 5., 25. 5., 29. a 30. 6, 27. 7. a 30. 8., ve výši 9 151 Kč hrubého služebního příjmu včetně doplatku služebního příjmu za dovolenou, přičemž doplatek služebního příjmu je splatný podle § 128 zákona o služebním poměru v kalendářním měsíci následujícím po kalendářním měsíci, ve kterém bylo doručeno napadené rozhodnutí, a **zákonný úrok z prodlení;**

výrokem II. bodem 1. nepřiznán doplatek služebního příjmu za nařízenou službu přesčas vykonanou v roce 2011 a 2012, konkrétně v roce 2011 ve dnech 25. a 26. 2., 7. a 8. 3., 19. 4., 23. 7., 23. a 24. 9. a v roce 2012 dne 6. 9. 2012, celkem v rozsahu 66 hodin, v důležitém zájmu služby podle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru ve znění účinném od 1. 1. 2007 do 31. 12. 2017, jež byla nařízena z důvodu absence jiných příslušníků bezpečnostního sboru (dále jen „příslušník“), kteří byli náhle a neočekávaně dočasně nepřítomni nebo byli uznáni dočasně neschopnými výkonu služby z důvodu nemoci;

výrokem II. bodem 2. nepřiznán doplatek služebního příjmu za vykonanou službu přesčas v období od 1. 1. 2007 do 31. 8. 2010 v důležitém zájmu služby podle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru ve znění účinném od 1. 1. 2007 do 31. 12. 2017 z důvodu promlčení nároku odvolatele na doplatek služebního příjmu za nařízenou službu přesčas, který vznikl od 1. 1. 2007 do 29. 12. 2010, protože lhůta pro uplatnění peněžitých nároků ze služebního poměru činí podle § 207 odst. 1 a 2 zákona o služebním poměru 3 roky, není-li stanoveno jinak, a marně uplynula dnem 30. 12. 2013 (dnem doručení žádosti),

t a k t o :

1) část výroku I. napadeného rozhodnutí, která zní: „9. Úrok z prodlení z doplatku služebního příjmu za výkon služby přesčas nařízené v rozporu se zákonem v červnu 2012 z hrubé mzdy (dlužné částky) 2 729 Kč ve výši 7,25 % ročně, splatné dne 15. 10. 2012, úročené od 16. 10. 2012 do zaplacení.“,
bude nově znít

pokračování

„9. Úrok z prodlení z doplatku služebního příjmu za výkon služby přesčas nařízené v rozporu se zákonem v červnu 2012 z hrubého služebního příjmu (dlužné částky) 2 729 Kč ve výši 7,5 % ročně, splatné dne 15. 10. 2012, úročené od 16. 10. 2012 do zaplacení.“;

2) část výroku I. napadeného rozhodnutí, která zní:

„10. Úrok z prodlení z doplatku služebního příjmu za výkon služby přesčas nařízené v rozporu se zákonem v srpnu 2012 z hrubé mzdy (dlužné částky) 586 Kč ve výši 7,05 % ročně, splatné dne 14. 12. 2012, úročené od 15. 12. 2012 do zaplacení.“;

bude nově znít

„10. Úrok z prodlení z doplatku služebního příjmu za výkon služby přesčas nařízené v rozporu se zákonem v srpnu 2012 z hrubého služebního příjmu (dlužné částky) 586 Kč ve výši 7,5 % ročně, splatné dne 14. 12. 2012, úročené od 15. 12. 2012 do zaplacení.“;

V ostatních částech zůstává výrok napadeného rozhodnutí beze změn.

II. Nepřiznávám

náhradu nákladů řízení ve smyslu § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru. —“

Žalobní body

2. Žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, nedostatečně zjištěný skutkový stav, nesprávný právní názor žalovaného i porušení procesních předpisů ze strany žalovaného.
3. Žalobce je příslušníkem Policie České republiky a byl ustanoven na služební místo vrchní asistent s hodností podpraporčík u Ředitelství služby cizinecké policie, inspektorát cizinecké policie na mezinárodním letišti Praha Ruzyně (dále jen "útvár"). Od roku 2007 byl žalobce nucen sloužit službu přesčas, která byla nařizována v rozporu s § 54 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“), neboť služba nebyla nařízena z důležitého zájmu služby, ale pouze jako pokrytí personálního nedostatku příslušníků.
4. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí žalobce spatřuje v tom, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s důkazními návrhy a tvrzeními žalobce. Toto se týká zejména doložení plánů služeb, výkazů odpracovaných hodin, údaje o obsazenosti útvaru (k tomuto správní orgány nepřihlíží, aniž by ve světle judikatury toto blíže vysvětlily) a důvodů nařizování služby přesčas. Závěry žalovaného jsou pouhá konstatování, aniž by bylo uvedeno, na základě jakých úvah bylo k těmto závěrům dospěno. Žalobce rovněž poukazuje, že plány služeb, tak jak byly příslušníkům předávány a ze kterých vyplývá vědomé přistupování ke službě přesčas jako prostředku pohodlného řešení personálního podstavu, do spisu doloženy nebyly.
5. Nepřezkoumatelnost spatřuje i v tom, že závěry a konstatování žalovaného nemají oporu ve spisu či z pořízených důkazních materiálů žalovaný nevyvozuje žádné závěry. Nikde není uvedeno, jaké informace z těchto výpovědí žalovaný zjistil a jak tyto důkazy a informace hodnotil, zejména zmiňované výpovědi H. O., která odmítla vypovídat (proč ji pak zmiňuje?).

pokračování

6. Nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí dále spočívá v tom, že se žalovaný nevypořádal se všemi skutečnostmi, a to zejména s trvalým personálním podstavem u útvaru (i pod systemizací). Žalovaný zcela vědomě přehlíží námitky týkající se personálního podstavu a snaží se ho nahradit odůvodněním služby (kumulací důvodů). Ve spisu jsou doloženy částečné informace o tom, že personální situace u útvaru byla naprosto nedostatečná a že počet chybějících příslušníků se pohyboval v řádech desítek příslušníků. Žalovaný se opět nevypořádal s tím, že u Útvaru bylo vykazováno značné množství hodin přesčas v roce (v řádech statisíců), ani s tím, že žalobce doložil do spisu dokumenty ohledně trestního oznámení, ze kterých vyplývá, že v tu danou dobu byl jediný důvod pro nařízení služby přesčas právě personální podstav, a nikoliv žádná později dotvořená kumulace důvodů.
7. K nedostatečnému zjišťování stavu věci žalobce namítá, že u útvaru panoval trvalý dlouhodobý personální podstav. Nedošlo ale ke zohlednění veškerých skutečností rozhodných pro doplacení nároku žalobce. Na čísle listu 11-107 jsou údajně nařízené služby přesčas, o kterých nikdo z navených příslušníků nevěděl, protože všichni přišli do služby na základě plánu služeb, který byl zveřejněn přibližně měsíc předem. Pokud by byl spis doplněn o tyto plány služeb tak, jak byly příslušníkům předloženy, jasně by z nich vyplynulo, že fond pracovní doby vedoucí nikterak neřešili. Při plánování služeb v krátkém a dlouhém týdnu odslouží policista (i žalobce) během dvou týdnů 7 x 12 (11) hodin, což je 84 (77) hod. Podle ustanovení § 52 odst. 1 zákona o služebním poměru v pracovním týdnu odslouží 37,5 hod, což je 75 hod. za dva týdny. K tomu je třeba připočítat výcvik, který se plánoval mimo pravidelné směny, přičemž i bez výcviku příslušník odpracoval více hodin, než připouští zákon. Pokud by byl spis doplněn o plány služeb, podle kterých příslušník chodil do služeb, tak by z nich také vyplynulo, že od roku 2007 až do roku 2012 se nikdo z vedoucích nepokusil o to, aby doba služby odpovídala fondu pracovní doby, a jednoduše veškeré hodiny odsloužené nad rámec FPD vykázal jako přesčas. Tyto a další skutečnosti žalobce uvedl na GIBS při prvním trestním oznámení, tak i následně. Je tedy zjevné, že veškerá služba přesčas byla předem plánována, nehledě na to, že v tomto případě dochází k započítávání přestávek, aniž by pro to existoval důvod – žalobce nemohl plně využít přestávky, a tak by mu měla být započítávána služba i s těmito přestávkami, tj. 12 hodin. Toto by také bylo zjištělné z plánů služeb, tedy mimo jiné i té skutečnosti, že služba přesčas nemohla být nikdy kratší, když se týkala vždy celé směny (nikdy nemohla služba být pouze na např. 2,5 hodiny, 4,5 hodiny, a tak podobně – náhlá pracovní neschopnost, tj. nemožnost jiného příslušníka nastoupit na tuto konkrétní směnu, není doložena).
8. Personální stav vyplývá z dokumentů uvedených ve správním spisu na č.l. 15–45 (v době nahlížení do spisu informace o personálním stavu byly uvedeny pod těmito čísly listů). V roce 2010 se personální podstav pohyboval v kolem cca 15 příslušníků, v roce 2011 kolem 20 příslušníků, v roce 2012 cca kolem 24 příslušníků pod systemizovaným stavem. Z č. l. 39–69 vyplývá podstav policistů, který se např. v roce 2011 pohyboval od 11–25 policistů. Vzhledem k počtu policistů velených na přesčas v počtech okolo 10 denně jednoznačně plyne, že pokud by zde tento podstav nebyl, tak by nebylo nutné nikoho na přesčas velet. Veškerá služba přesčas tak byla sloužena z důvodu podstavu. Personální podstav však není legálním důvodem pro nařízení služby přesčas, žalovaný maskuje důvody pro nařízení služby kumulací důvodů a zakrývá tak dlouhodobý trvalý systemizovaný personální podstav.

pokračování

9. Žalobce nesouhlasí s tím, že jako důvod nařízení služby přesčas je uváděna i dlouhodobá pracovní neschopnost příslušníka, zejména OEČ 323574 a OEČ 318084, není uvedeno, jak dlouho tato dlouhodobá pracovní neschopnost trvala, za jakého konkrétního příslušníka měl příslušník konat tuto službu přesčas, a navíc tato dlouhodobá pracovní neschopnost rovněž není důvodem pro nařízení služby přesčas a měla mu být zaplacená.
10. Pokud jde o přesčas do 1. oddělení ze 6. 9. 2012, žalobce podotýká, že tento den ovšem sloužil dostatečný počet policistů a že od začátku trval na písemném nařízení tohoto přescasu a řádném odůvodnění. Toho se nikdy nedomáhal. Tento přesčas nikdo neodsouhlasil. Pokud by byl do spisu doložen počet policistů skutečně sloužících v jednotlivých dnech na denní a noční směně týden před a týden po tomto přescasu, tak by bylo jasné, že tento den sloužilo nadbytečné množství policistů bez jakéhokoli důvodu. Všichni tři policisté byli ten den veleni úmyslně protiprávně.
11. Z výkazů odpracovaných hodin by bylo zcela evidentní, že potřeba služby přesčas se pohybuje v několika stovkách hodin za měsíc, což opět svědčí jednoznačně i o faktickém personálním podstavu. Tyto dokumenty žalovaný do spisu úmyslně nezakládá, když z nich vyplývá, že služba přesčas je naprosto běžnou službou postrádající jakýkoliv prvek výjimečnosti.
12. Žalobce dále namítá, že žalovaný nepostupoval podle § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru, když vědomě nezjistil řádně skutkový stav. Aby dostal povinností dle citovaného ustanovení, měl žalovaný z úřední povinnosti zjistit důvody nařízení služby přesčas, což neučinil, a ani neprovedl všechny důkazy navržené žalobcem. Žalovaný do spisu nezakládá všechny informace, zejména o konkrétních důvodech nařízení služby přesčas, o proplacení apod., a snaží se je nezákonně učinit předmětem dokazování pouze na návrh žalobce. V rozporu s ustanovením § 180 odst. 2 zákona o služebním poměru pak nejsou dle žalobce dodávány plány služeb.
13. Žalobce dále namítá, že se žalovaný nezabýval jednotlivými konkrétními znaky dle ust. § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru, a to zejména výjimečností vyplývající z důležitého zájmu služby. Ta ostatně dle žalobce splněna nebyla, neboť k nařizování docházelo z nedostatečného personálního obsazení. Služba přesčas je dokonce i samotnou policií považována za výjimečný institut (viz stanovisko Policejního prezidia čj. SP-350/PR-2007 - srov. „*Služba přesčas je právními předpisy považována za službu výjimečnou. Lze ji nařídit pouze v případě naléhavého zájmu služby nad rámec služby stanovené předem stanoveným harmonogramem směn. Z toho je zřejmé, že služba přesčas nesmí být plánována předem tak, aby se stala pravidelnou součástí doby služby... Je však zcela zřejmé, že k takové situaci dochází spíše sporadicky, a proto nelze připustit, aby se plánování přesčasové práce stalo pravidlem. ... je motivován nepochybně snahou po maximální možné úspoře rozpočtových prostředků, ve svém důsledku je ovšem v rozporu se zásadami stanovenými zákonem... že obdobnou praxi nelze v rámci útvarů PČR nadále uplatňovat...*“). K tomu žalobce blíže odkazuje na odůvodnění rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 20.8.2010, č.j. 10 A 34/2010-28 a z něj vycházející judikaturu Nejvyššího správního soudu.
14. K údajným důvodům pro nařízení služby přesčas do limitu 150 hodin v roce 2010, 2011 a 2012 žalobce uvádí, že z nich není možné dovodit, za jakého konkrétního příslušníka žalobce sloužil službu přesčas. Za tyto chybějící příslušníky sloužil žalobce službu přesčas s jinými příslušníky. Se kterými to bylo (a jestli vůbec), to žalovaný rovněž nezjišťuje.

pokračování

15. Žalobce dále namítá, že údajná kumulace důvodů souvisí s personálním podstavem. Příslušníci běžně čerpají dovolenou a za tyto příslušníky slouží přesčas jiní příslušníci. Dovolená a ozdravný pobyt je zákonným nárokem příslušníků a vyplývá přímo ze zákona. S tímto nárokem je žalovaný seznámen a musí mít "rezervy" na vykrývání čerpání těchto nároků. Tyto "vykrývající" příslušníci samozřejmě tuto službu musí sloužit v rámci řádné služby, a nikoliv službou přesčas. Na každou hodinu dovolené příslušníka musí mít Útvar jiného příslušníka, který bude sloužit běžnou službu, a nikoliv službu přesčas. V této souvislosti žalobce poukazuje na ustálený právní názor soudů vyjádřený mimo jiné v rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích, č.j. 10 A 34/2010-28, ze dne 20.8.2010, ze kterého vyplývá, že musí jít o neočekávanou situaci, momentální indispozici apod., tj. náhlá překážka a nikoliv překážka, která je známa vedoucímu příslušníkovi či služebnímu funkcionáři s několikadenním předstihem. V tomto případě je do spisu doloženo několik dokumentů, ze kterých vyplývá, že překážka je známa bezpečnostnímu sboru s několikadenním předstihem (viz např. darování krve apod.) a bezpečnostní sbor má možnost změnit příslušníkům službu.
16. S odkazem na ust. § 66 odst. 1 zákona zdůraznil, že důležitý zájem služby je upřednostněn před dovolenou příslušníka. Zákon rovněž upravuje situaci, kdy dovolená nebude čerpána. Rovněž tvrzení ohledně neplánování dovolené není v souladu se skutečností. Jak je doloženo v několika případech, příslušníci dostali volno uděleno, tj. bylo s ním počítáno (ze zákona tento nárok vyplývá, tudíž je evidentní, že tento nárok příslušníků bude muset být uspokojen). Pokud žalovaný uvádí, že dovolená je udělována kvůli jiným důvodům, pak žalovaný patrně obchází zákon, když dovolenou uděluje tam, kde má být použito jiného institutu, např. služebního volna z důvodu překážek na straně příslušníka. K plánování dovolené žalobce poukazuje na to, že plány dovolených nikdy plně nevyčerpávaly dovolenou všech příslušníků.
17. Pokud tedy žalovaný odůvodňuje udílení mimořádných dovolených z důvodů úmrtí rodinných příslušníků apod., pak žalovaný úplně pomíjí účel dovolené a překážek na straně příslušníků. Žalobce má za to, že pokud zde existuje překážka na straně příslušníka, pak tato překážka má přednost před dovolenou. Spisový materiál ovšem neobsahuje informace o tom, že by takovýto postup byl v souladu se zákonem.
18. Pokud jde o údajné bezpečnostní akce, pak tyto akce nejsou ničím výjimečným a nahodilým. Žádná mimořádná situace, která by vyžadovala vyšší množství příslušníků, se na pracovišti neudála a ani není tvrzena či dokladována. Pokud byla nějaká takováto bezpečnostní akce, pak byla dlouho dopředu známa celému bezpečnostnímu sboru. Toto jsou opět dopředu známé skutečnosti a bezpečnostní sbor musí mít dostatek příslušníků na to, aby tyto běžné a dopředu známé události personálně zajistil v rámci běžného výkonu služby.
19. Žalobce dále poukazuje, že důvodem nařízení mohly být i dlouhodobé pracovní neschopnosti. Pokud měla být žalobci nařízena služba přesčas, pak k tomu došlo nikoliv na počátku této dlouhodobé pracovní neschopnosti, ale v průběhu jejího trvání. Takováto služba přesčas postrádá jakýkoliv prvek výjimečnosti a nahodilosti.
20. Žalobce má rovněž za to, že vznesená námitka promlčení je nemravná. Jak vyplývá z vyjádření vedoucího před Generální inspekcí bezpečnostních sborů, služba přesčas byla vědomě a úmyslně nařizována z důvodu personálního podstavu, a to nejen faktického, ale právě onoho systematizovaného. I z postupu žalovaného v této věci je zjevné, že žalovaný od počátku odmítal uznat tyto nároky. Tyto nároky uznal až v důsledku soudních

pokračování

rozhodnutích. Je iluzorní, že by se žalobce mohl svých nároků domoci dříve. V tomto směru je tedy nutné pohlédnout i na to, že žalobce byl za svůj postoj postížen, a to i kázeňsky, když se dožadoval odstranění průtahů a soud vydal rozhodnutí, žalobce byl kázeňsky potrestán za údajný přestupek, který páchají i ostatní.

Vyjádření žalovaného

21. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Přitom odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Poukázal na to, že napadené rozhodnutí bylo vydáno poté, co Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) ve zrušujícím rozsudku závazal Městský soud v Praze, aby posoudil jednotlivé dny, kdy byla žalobci nařízena služba přesčas. To městský soud učinil a v bodě 38 svého zrušujícího rozsudku městský soud naznal, že ve dnech 25. 2. 2011, 26. 2. 2011, 7. 3. 2011, 8. 3. 2011, 19. 4. 2011, 23. 6. 2011, 23. 9. 2011, 24. 9. 2011 a 6. 9. 2012 „bylo možné žalobci nařídit službu přesčas, která není dle § 112 odst. 2 zákona o služebním poměr proplacena.“. V bodě 39 a 40 zrušujícího rozsudku MSP je zejména konstatováno, že „v ostatních dnech nebylo možné žalobci nařídit službu přesčas, která není ve smyslu ustanovení § 112 odst. 2 zákona o služebním poměru proplacena, neboť nebyla splněna podmínka stanovená ustanovením § 54 odst. 1 téhož zákona, tj. že takový postup je nezbytný z důvodu důležitého zájmu služby ... Ostatní důvody absencí v uvedených dnech nebyly soudem akceptovány za důvody umožňující nařídit jiným příslušníkům službu přesčas (viz shora).“ V bodě 43 zrušujícího rozsudku městského soudu je závazně stanoveno, že se má žalovaný zabývat tím, zda byla námitka promlčení vznesena v souladu s dobrými mravy. Z bodu 44 zrušujícího rozsudku městského soudu se pak podává: „Z důvodů uvedených shora soud shledal žalobní námitku nesprávného právního posouzení věci důvodnou, a proto postupoval podle § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. a žalobou napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro nezákonnost a věc mu vrátil k dalšímu řízení.“
22. Věc byla s ohledem na závazný názor soudu znovu posouzena v rozhodnutí ředitele ŘSCP ve věcech služebního poměru č. j. CPR-5344-39/ČJ-2014-930100 ze dne 26. 4. 2021, které bylo na základě odvolání žalobce zrušeno rozhodnutím žalovaného ve věcech služebního poměru č. j. PPR-21464-5/ČJ-2021-990131 ze dne 12. 7. 2021. Následně bylo vydáno rozhodnutí ředitele ŘSCP ve věcech služebního poměru ze dne 20. 2. 2023 a o podaném odvolání pak bylo rozhodnuto nyní napadeným rozhodnutím.
23. Žalovaný zdůraznil, že změna ve výroku I. byla učiněna ku prospěchu žalobce. Pokud jde o výrok II., je patrné, že se žalobce snaží zpochybnit závazný právní názor NSS a městského soudu. Pokud jde o námitku promlčení, odkázal na prvostupňové rozhodnutí a uvedl argumenty k tomu, proč považuje za účelovou námitku žalobce, že byla námitka promlčení uplatněna v rozporu s dobrými mravy. Odkázal přitom na závěry městského soudu uvedené v rozsudku ze dne 30. 9. 2021, č.j. 11 Ad 23/2015–182 (dostupný, stejně jako ostatní citovaná soudní rozhodnutí na www.nssoud.cz) a konstatoval, že žalobce měl svých práv dbát včas (podat žádost o doplatek služebního příjmu), neboť mu v tom nic nebránilo, stejně jako mu nic nebránilo podávat různé stížnosti a trestní oznámení, které je daleko závažnějšího charakteru než pouhá žádost o doplatek služebního příjmu. Poukázal i na to, že žalobce zůstal do současné doby zařazen ve stejném útvaru (ŘSCP), jako v době před podáním žádosti, což také vyvolává pochybnosti o jeho tvrzení, že na něj byl vytvářen nátlak, aby žádost nepodal. Pokud žádost žalobce nepodal včas, nelze tuto pasivitu nyní klást k tíži

pokračování

žalovanému, který vznesl námitku promlčení části nároku žalobce, která je legálním právním institutem a při jejímž uplatnění nebyly dotčeny dobré mravy.

24. Ani námitky nepřezkoumatelnosti a nedostatečně zjištěného skutkového stavu nepovažuje za důvodné. Otázkou „personálního stavu“ se podrobně zabýval ředitel i žalovaný. Zejména pak poukázal na rozsudek NSS č. j. 4 As 84/2018-27 ze dne 25. 5. 2018, (dostupný, stejně jako ostatní citovaná soudní rozhodnutí, na www.nssoud.cz), na který odkazoval již v žalovaném rozhodnutí, podle kterého *„V důsledku takto obecně formulovaného závěru by však personálně větší útvar bezpečnostního sboru nemohl nařídít svým příslušníkům službu přesčas, neboť není reálné, aby nástupy nových příslušníků vždy bez prodlení navazovaly na odchody stávajících příslušníků a aby tak kumulací těchto jevů nedocházelo k trvání podstavu, byť třeba o jediné služební místo.“*. Skutečnost, že nebyla všechna služební místa obsazena, vyplývá ze spisu (v podrobnostech vizte stranu 39–69 svazku č. II spisu) a ředitel ŘSCP ani žalovaný tuto skutečnost nijak *„nezakrývají a nemaskují kumulací důvodů“*, jak spekulativně dovozuje žalobce. Tyto skutečnosti byly známy rovněž městskému soudu při vyslovení závazného právního názoru ve zrušujícím rozsudku (bod 37 a 38 zrušujícího rozsudku). Kumulace nepřítomnosti jiných příslušníků z různých uznatelných i neuznatelných důvodů je dlouhodobě uznávána i NSS jako východisko z toho, že od nařízení služby přesčas a následného vydání rozhodnutí o zpětných žádostech o doplatek služebního příjmu uplynul dlouhý čas, přičemž nelze konkrétně určit, za jakého konkrétního příslušníka ten který žadatel vykonával službu přesčas, takovou míru určitosti NSS nevyžaduje (např. rozsudek NSS č. j. 5 As 200/2020-22 ze dne 5. 11. 2021). Žalovaný nesouhlasil ani s tím, že ve spise nejsou doloženy důvody nařízení služby přesčas žalobci v tom kterém dni a plány služeb žalobce a ostatních příslušníků [v podrobnostech vizte např. stranu 186 – 191, 217 svazku č. I spisu a CD (strana 316 svazku č. I spisu) a stranu 101 – 308 svazku č. II spisu a CD (strana 122 svazku č. II spisu)]. Poukazuje-li žalobce, že důvodem nařízení služby přesčas byly rovněž dlouhodobé neschopnosti příslušníků OEČ 323574 a OEČ 318084, je nutné uvést, že o OEČ 323574 se žalované rozhodnutí nezmiňuje. Dlouhodobá neschopnost příslušníka OEČ 318084 byla městskému soudu v době svého rozhodování známa, přičemž s výjimkou dne 25. 2. 2011 neměla na správnost závěru městského soudu a ředitele ŘSCP vliv (po jeho odečtení byly stále naplněny parametry pro uznatelné důvody nařízení služby přesčas), nicméně stále je zde na místě akcentovat závazný právní názor městského soudu, kterým byl žalovaný v dalším řízení vázán. Jak bylo uvedeno výše, k prolomení závazného právního názoru nebyl prostor, neboť nedošlo od vyslovení tohoto závazného právního názoru ke změně skutkového základu.
25. Námitku porušení procesních předpisů považuje žalovaný za veskrze obecnou a nedůvodnou, když ze spisu je zcela očividně patrné, že žalobci bylo umožněno uplatnit veškerá práva účastníka řízení. Namítaná nečinnost, kterou konstatoval městský soud v rámci nalézacího řízení v roce 2014, neměla žádný vliv na správnost žalovaného rozhodnutí vydaného v roce 2023.

Replika žalobce

26. Žalobce bezprostředně před jednáním zaslal soudu i žalovanému repliku, ve které setrval na argumentaci uvedené v žalobě. Kromě již uvedených námitek namítl, že promlčení je soukromoprávní institut a soukromé právo stanoví mnohem delší promlčecí dobu

pokračování

v případech, kdy je protiprávní jednání „škůdce“ úmyslné. Navrhl proto, aby soud dle tohoto posoudil jak nemravnost promlčení, tak i případnou délku promlčecí doby odchýlně pomocí analogie od zákona o služebním poměru.

Jednání soudu

27. U jednání soudu setrvali účastníci na svých dosavadních stanoviscích. Zástupce žalobce přitom odkázal na repliku zaslanou před jednáním soudu.
28. U jednání se vyjádřil také žalobce, který poukázal na to, že se svého práva domáhá od roku 2010. Dále se vyjádřil ohledně nařizovaných služeb shodně jako v žalobě a v podané replice. Navrhl, aby žalobě bylo vyhověno.
29. Soud provedl nad rámec listin založených ve správním spise, kterými soud důkaz neprovádí, důkaz Dopisem JUDr. Šedivého Policejnímu prezidentovi ze dne 25. 3. 2021, kterým upozornil na nezákonný přístup vůči policistům. K tomu žalobce uvedl, že zde sice bylo upozorněno na nemožnost řádného čerpání přestávek ve službě na jídlo a odpočinek, ale že shodné praktiky byly i u jiných útvarů a v souvislosti se službami přesčas. Žalovaný poukázal na to, že dopis je až z roku 2021 a že v něm šlo o jiné nároky. Navíc obsahuje obecná tvrzení, která nelze ověřit.

Přehled řízení před správními orgány a soudy

30. Žádostí ze dne 27. 12. 2013, doručenou správnímu orgánu I. stupně dne 31. 12. 2013, požádal žalobce o poskytnutí služebního příjmu za službu přesčas, nařízenou mu bez právního důvodu v období roků 2007 až 2012.
31. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 7. 10. 2014, č. 2121/2014, byla podle § 125 odst. 1 zákona o služebním poměru, s odkazem na § 54, § 206 odst. 1 a § 207 odst. 1 téhož zákona zamítnuta žádost žalobce o poskytnutí služebního příjmu za nařízenou službu přesčas v důležitém zájmu služby konanou podle ustanovení § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru v měsících září, říjen a listopad roku 2010 v rozsahu 9 hodin, v roce 2011 v rozsahu 79,5 hodiny a v roce 2012 v rozsahu 42 hodin; a dále bylo tímto rozhodnutím namítnuto promlčení práva uplatnit peněžitý nárok podle ustanovení § 206 odst. 1 zákona o služebním poměru za nařízenou službu přesčas konanou podle ustanovení § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru v kalendářním roce 2007, 2008, 2009 a měsících lednu až srpnu 2010, neboť lhůta pro uplatnění těchto peněžitých nároků ze služebního poměru uplynula podle ustanovení § 207 odst. 1 zákona o služebním poměru dne 30. 12. 2013. Žalobcem podané odvolání zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 14. 9. 2015, č.j. PPR-33573-18/ČJ-2014-990131.
32. O podané žalobě proti tomuto rozhodnutí žalovaného rozhodl městský soud rozsudkem ze dne 15. 11. 2018, č.j. 5 Ad 23/2015-62, který byl v řízení o kasační stížnosti žalovaného zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2020, č.j. 9 As 411/2018-37, a věc byla vrácena Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud shrnul, že rozsudek městského soudu je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, neboť neobsahuje klíčové posouzení jednotlivých důvodů nařízení služeb přesčas. Nejvyšší správní soud zavázal městský soud, aby v dalším řízení posoudil jednotlivé případy nařízení služeb přesčas. Nejvyšší správní soud dále shledal důvodnou námitku žalovaného týkající se posouzení námitky promlčení městským soudem. Ačkoliv byla námitka promlčení

pokračování

uplatněna dle NSS ne zcela vhodným způsobem až prostřednictvím prvostupňového rozhodnutí, judikatura Nejvyššího správního soudu dospěla k závěru, že taková námitka byla uplatněna účinně. Námitka promlčení se tedy nepochybně dostala nejpozději doručením prvostupňového rozhodnutí do procesní sféry žalobce, který na ni také ve svém odvolání reagoval. Nejvyšší správní soud pak ještě dodal, že žalobce v žalobě rovněž namítal, že námitka promlčení byla uplatněna v rozporu s dobrými mravy. Tuto námitku uplatnil již v odvolání, přičemž žalovaný se s touto námitkou nevypořádal. I tato námitka ale měla být žalovaným při posuzování důvodů odvolání posouzena.

33. Městský soud vázán názorem Nejvyššího správního soudu ve věci znovu rozhodl rozsudkem ze dne 23. 9. 2020, č.j. 5 Ad 23/2015-122, kterým napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 9. 2015 znovu zrušil. Po posouzení jednotlivých důvodů uznal jako důvod pro nařízení služby přesčas dle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru pracovní neschopnost, služební volno z důvodu návštěvy lékaře, služební volno z důvodu doprovodu člena rodiny do zdravotnického zařízení k vyšetření nebo ošetření a služební volno z důvodu ošetřování člena rodiny. Naopak soud neshledal jako důležitý důvod pro nařízení služby přesčas služební volno z důvodu studia, dárcovství krve a svatby, řádné dovolené, školení, služební zkoušky, ozdravného pobytu, jazykového kurzu a vyslání k plnění jiné služební činnosti.
34. Vzhledem k tomu, že správní orgány ve všech případech, kdy byla žalobci nařízena služba přesčas, uvedly jako důvod jejího nařízení kumulaci nepřítomnosti více příslušníků, soud se v rozsudku dále zabýval otázkou, kolik příslušníků v konkrétní den nemohlo nastoupit do služby z důvodů, které dle již uvedeného lze akceptovat jako důležitý zájem služby ve smyslu § 54 odst. 1 písm. zákona o služebním poměru, a tento počet porovnával s počtem příslušníků, jimž byla v daný den nařízena služba přesčas. Městský soud pak konkrétně u každého dne, kdy byla žalobci nařízena služba přesčas, rozvedl, zda žalobci bylo možné nařídit službu přesčas, která není dle § 112 odst. 2 zákona o služebním poměru proplacena, či nikoli. Dále se pak zabýval námitkou promlčení a shodně s názorem Nejvyššího správního soudu dospěl k závěru, že *„žalobce explicitně uvedl, v čem spatřuje rozpor s dobrými mravy v případě námitky promlčení, a bylo na žalovaném, aby na tyto konkrétní důvody reagoval; žalovaný ovšem takto nepostupoval.“*
35. Ředitel ŘSCP ve věcech služebního poměru vydal dne 26. 4. 2021 pod č. j. CPR-5344-39/ČJ-2014-930100, rozhodnutí, které bylo na základě žalobcova odvolání zrušeno rozhodnutím žalovaného ve věcech služebního poměru ze dne 12. 7. 2021, č. j. PPR-21464-5/ČJ-2021-990131 z důvodu zmatečnosti údajů týkajících se souhrnných počtů přesčasových hodin v jednotlivých letech, nepřezkoumatelnosti stanoveného doplatku služebního příjmu za službu přesčas, která nebyla nařízena v souladu s § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru, ve znění účinném od 1. 1. 2007 do 31. 12. 2017, a to včetně úroků z prodlení z tohoto doplatku, nesprávně aplikované právní úpravy stanovující výši úroků z prodlení, nesrovnalosti při určování dne splatnosti doplatku služebního příjmu za službu přesčas a nedostatečného vypořádání se s vybranými námitkami a návrhy žalobce uplatněnými v řízení.
36. Následně vydal dne 20. 2. 2023 ředitel ŘSCP prvostupňové rozhodnutí, kterým byl žalobci výrokem I. přiznán doplatek služebního příjmu v rozsahu 61 hodin za vykonanou službu přesčas nařízenou v rozporu s § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru ve znění účinném od 1. 1. 2007 do 31. 12. 2017, v letech 2010 až 2012, to v roce 2010 ve dnech 21. 9. a 1. 11, v roce 2011 ve dnech 4. a 13. 8., 14. a 15. 9. a 30. 12. a v roce 2012 ve dnech 19. 1., 28. 3., 29. 5., 25., 29. a 30. 6, 27. 7. a 30. 8., ve výši 9 151 Kč hrubého služebního příjmu včetně doplatku

pokračování

služebního příjmu za dovolenou, přičemž doplatek služebního příjmu je splatný podle § 128 zákona o služebním poměru v kalendářním měsíci následujícím po kalendářním měsíci, ve kterém bylo doručeno napadené rozhodnutí, a zákonný úrok z prodlení.

Výrokem II. bodem 1. nebyl žalobci přiznán doplatek služebního příjmu za nařízenou službu přesčas vykonanou v rozsahu 66 hodin v důležitém zájmu služby podle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru ve znění účinném od 1. 1. 2007 do 31. 12. 2017, která byla nařízena v roce 2011 ve dnech 25. a 26. 2., 7. a 8. 3., 19. 4., 23. 7., 23. a 24. 9. a v roce 2012 dne 6. 9. 2012, jež byla nařízena z důvodu absence jiných příslušníků bezpečnostního sboru (dále jen „příslušník“), kteří byli náhle a neočekávaně dočasně nepřítomni nebo byli uznáni dočasně neschopnými výkonu služby z důvodu nemoci;

výrokem II. bodem 2. nebyl žalobci přiznán doplatek služebního příjmu za vykonanou službu přesčas v období od 1. 1. 2007 do 31. 8. 2010 v důležitém zájmu služby podle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru ve znění účinném od 1. 1. 2007 do 31. 12. 2017 z důvodu promlčení nároku žalobce na doplatek služebního příjmu za nařízenou službu přesčas, který vznikl od 1. 1. 2007 do 29. 12. 2010, protože lhůta pro uplatnění peněžitých nároků ze služebního poměru činí podle § 207 odst. 1 a 2 zákona o služebním poměru 3 roky, není-li stanoveno jinak, a marně uplynula dnem 30. 12. 2013 (dnem doručení žádosti).

37. O podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, kterým prvostupňové rozhodnutí změnil tak, jak je uvedeno v bodu [1] tohoto rozsudku. Konkrétně část výroku I. prvostupňového rozhodnutí změnil tak, že bod 9. nově zní: „Úrok z prodlení z doplatku služebního příjmu za výkon služby přesčas nařízené v rozporu se zákonem v červnu 2012 z hrubého služebního příjmu (dlužné částky) 2 729 Kč ve výši 7,5 % ročně, splatné dne 15. 10. 2012, úročené od 16. 10. 2012 do zaplacení.“; a bod 10. nově zní: „Úrok z prodlení z doplatku služebního příjmu za výkon služby přesčas nařízené v rozporu se zákonem v srpnu 2012 z hrubého služebního příjmu (dlužné částky) 586 Kč ve výši 7,5 % ročně, splatné dne 14. 12. 2012, úročené od 15. 12. 2012 do zaplacení.“ Byl tak navýšen úrok z prodlení oproti původnímu úroku ve výši 7,25 %. V ostatních částech zůstal výrok prvostupňového rozhodnutí beze změn.

Posouzení věci městským soudem

38. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními orgány obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkumu vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
39. Soud předesílá, že obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není totiž úkolem soudu, aby za žalobce dotvářel či domýšlel žalobní argumentaci. Takovým postupem by soud přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci advokáta žalobce (viz. rozsudek RS NSS ze dne 24. 8. 2010, č.j. 4 As 3/2008–78). Přehlédnout nelze ani fakt, že správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu České republiky č.j. 8 Afs 267/2017-38, ze dne 27. 2. 2019).

pokračování

40. Podstatou sporu mezi účastníky v posuzované věci je, zda byly žalobci v předmětném období nařizovány přesčasové hodiny v limitu do 150 hodin v kalendářním roce v souladu s ustanovením § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru.
41. Z přehledu řízení vedených před správními orgány i před soudy obou stupňů, které městské soud rekapituloval v předchozí části rozsudku, je patrné, že o žalobcově žádosti bylo rozhodováno již několikrát. Zásadními rozhodnutími, ze kterých vycházel při rozhodování ředitel ŘSCP i žalovaný, jsou rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2020, č.j. 9 As 411/2018-37, a na něj navazující rozsudek zdejšího soudu ze dne 23. 9. 2020, č.j. 5 Ad 23/2015-122. Žalovaný tak rozhodoval za situace, kdy jej městský soud zavázal právním názorem, kterým byl povinen se v dalším řízení řídit (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
42. Soud považuje za nutné shrnout, že žalobou napadenými rozhodnutími byl zcela v souladu s názorem městského soudu žalobci přiznán doplatek služebního příjmu v rozsahu 61 hodin za vykonanou službu přesčas nařízenou v rozporu s § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru, a to v roce 2010 ve dnech 21. 9. a 1. 11, v roce 2011 ve dnech 4. a 13. 8., 14. a 15. 9. a 30. 12. a v roce 2012 ve dnech 19. 1., 28. 3., 29. 5., 25., 29. a 30. 6, 27. 7. a 30. 8., ve výši 9 151 Kč hrubého služebního příjmu včetně doplatku služebního příjmu za dovolenou, a současně mu byl přiznán zákonný úrok z prodlení, který byl za období červen 2012 a srpen 2012 napadeným rozhodnutím žalovaného navýšen na 7,5 % ročně. Žalobci tedy bylo v této části jeho žádosti plně vyhověno a v žalobě proti tomuto výroku ničeho nenamítá, ačkoli v petitu žaloby požaduje zrušit napadené rozhodnutí jako celek.
43. Soud považuje za nutné upozornit také na jistou zmatečnost podané žaloby, když žalobce sice v zákonem stanovené lhůtě napadá rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 7. 2023, ale v podané žalobě na straně 6-8 konstatuje obsah rozhodnutí ředitele ŘSCP ze dne 26. 4. 2021 s tím, že právě proti tomuto rozhodnutí podal odvolání, o kterém rozhodl žalovaný nyní napadeným rozhodnutím z 18. 7. 2023. Žalobce však zcela pomíjí fakt, že žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný měnil nově vydané rozhodnutí ředitele ŘSCP ze dne 20. 2. 2023. Žalobcem citované rozhodnutí ze dne 26. 4. 2021, č. j. CPR-5344-39/ČJ-2014-930100, bylo totiž na základě žalobcova odvolání zrušeno již rozhodnutím žalovaného ve věcech služebního poměru ze dne 12. 7. 2021, č. j. PPR-21464-5/ČJ-2021-990131. Vzhledem k tomu, že výroky obou rozhodnutí týkající se proplacení služby přesčas jsou shodné a žaloba směřuje proti napadenému rozhodnutí, ze něhož je patrné, že jím bylo změněno rozhodnutí ředitele ŘSCP ze dne 20. 2. 2023, dospěl soud z důvodu hospodárnosti k závěru, že není nutné žalobce vyzývat k odstranění vad žaloby, a zabýval se tím, zda s ohledem na námitky žalobce ob stojí napadené rozhodnutí a jím změněné prvostupňové rozhodnutí ředitele ŘSCP ze dne 20. 2. 2023.
44. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
45. Podle § 54 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, (dále jen „zákon o služebním poměru“), příslušníkovi lze v důležitém zájmu služby nařídit výkon služby přesčas nejvýše v rozsahu 150 hodin v kalendářním roce.
46. Podle § 54 odst. 2 zákona o služebním poměru, jestliže bude vyhlášen krizový stav podle zvláštního právního předpisu nebo ve výjimečných případech ve veřejném zájmu, lze příslušníkovi nařídit po dobu krizového stavu anebo po nezbytnou dobu ve veřejném zájmu službu přesčas i nad rozsah stanovený v odstavci 1.

pokračování

47. Podle § 54 odst. 3 zákona o služebním poměru, za službu přesčas se podle odstavců 1 a 2 považuje služba vykonávaná nad základní dobu služby v týdnu mimo rámec směn. U příslušníka s kratší dobou služby v týdnu se za službu přesčas nepovažuje služba, která nepřesahuje základní dobu služby v týdnu.
48. Podle § 112 odst. 2 zákona o služebním poměru, příslušníkovi je stanoven služební příjem s přihlédnutím k případné službě přesčas v rozsahu 150 hodin v kalendářním roce. Ve služebním příjmu ředitele bezpečnostního sboru a jeho zástupce je přihlédnuto k veškeré službě přesčas.
49. Podle § 125 odst. 1 zákona o služebním poměru, příslušník má nárok na náhradní volno za každou hodinu služby přesčas nad 150 hodin v kalendářním roce. Neposkytne-li bezpečnostní sbor příslušníkovi náhradní volno v době 3 kalendářních měsíců po výkonu služby přesčas nebo v jinak dohodnuté době, má nárok na poměrnou část přiznaného základního tarifu, osobního příplatku a zvláštního příplatku, který připadá na každou tuto hodinu služby bez služby přesčas v kalendářním měsíci, v němž službu koná.
50. Podle § 201 odst. 1 zákona o služebním poměru, za důležitý zájem služby se považuje zájem bezpečnostního sboru na včasném a kvalitním plnění úkolů bezpečnostního sboru.
51. Dle shora citované právní úpravy (§ 54 odst. 1 zákona o služebním poměru) může být služba přesčas v maximálním rozsahu 150 hodin v kalendářním roce nařízena pouze v důležitém zájmu služby. Pokud je za těchto podmínek služba přesčas nařízena, nenáleží příslušníkovi za tuto služební příjem, neboť podle ustanovení § 112 odst. 2 zákona o služebním poměru je příslušníkovi stanoven služební příjem již s přihlédnutím k případné službě přesčas v rozsahu 150 hodin v kalendářním roce. Ustanovení § 125 odst. 1 citovaného zákona pak upravuje nároky příslušníka v souvislosti se službou přesčas, která v kalendářním roce přesáhne 150 hodin.
52. V posuzované věci bylo nesporné, že žalobci byla v letech 2010, 2011 a 2012 nařízena služba přesčas, a to ve dnech popsaných v žalobou napadeném rozhodnutí, která v kalendářním roce nepřesáhla 150 hodin. Vzhledem k tomu, že ve výroku I. rozhodnutí ředitele ŘSCP byl žalobci přiznán doplatek služebního příjmu za zde uvedené hodiny služby, mohlo by být dle soudu spornou otázkou již pouze to, zda byla žalobci v rozporu s § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru i nařizována přesčasová služba v roce 2011 ve dnech 25. a 26. 2., 7. a 8. 3., 19. 4., 23. 7., 23. a 24. 9. a v roce 2012 dne 6. 9. 2012. O těchto přesčasových službách ale městský soud již v rozsudku ze dne 23. 9. 2020, č.j. 5 Ad 23/2015-122 výslovně uvedl, že v těchto dnech „*tudíž bylo možné žalobci nařídit službu přesčas, která není dle § 112 odst. 2 zákona o služebním poměr proplacena.*“ Jedná se o závazný právní názor a soud v nyní projednávané věci proto přezkoumával, zda se žalovaný tímto závazným právním názorem městského soudu řídil. Přitom dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí tomuto právnímu názoru zcela vyhovuje. Pouze pro úplnost soud poukazuje na to, že ve výroku napadeného rozhodnutí je na straně 2 písařská chyba, když je zde v roce 2011 namísto správně uvedeného data 23.6. napsáno nesprávné datum, které neodpovídá výroku prvostupňového rozhodnutí, a to 23. 7. Tato záměna však dle soudu nemůže způsobit takovou vadu napadeného rozhodnutí, aby bylo nutné pouze z tohoto důvodu rozhodnutí rušit, neboť je ze všech podkladů i z odůvodnění obou rozhodnutí patrné, že správné datum výkonu přesčasové služby, za kterou žalobci nenáleží doplatek služebního příjmu, je 23. 6. 2011.
53. Pokud jde o námitky žalobce týkající se jednotlivých důvodů absence příslušníků z pohledu toho, zda je lze posoudit jako důležitý důvod pro nařízení služby přesčas dle § 54 odst. 1

pokračování

zákona o služebním poměru, soud zdůrazňuje, že i touto otázkou se již podrobně zabýval městský soud v předchozím zrušujícím rozsudku č. j. 5 Ad 23/2015- 122, ve kterém s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15.10.2015, č. j. 1 As 183/2015-63, konstatoval, že „v napadeném rozhodnutí žalovaného jsou tyto důvody konkrétně rozvedeny, když u každého dne, v němž byla žalobci služba přesčas nařízena, je uveden počet příslušníků, kteří toho dne nebyli ve službě, je uvedeno jejich služební číslo, aby je bylo možné identifikovat, a současně je u každého uveden důvod nepřítomnosti, tedy lze ověřit předvídatelnost této nepřítomnosti. Všechny tyto popsané skutečnosti pak jsou doloženy listinami, jež tvoří součást správního spisu. Správní orgány ve dnech, kdy žalobci byla nařízena služba přesčas, uvedly u absentujících příslušníků tyto důvody nepřítomnosti: 1) pracovní neschopnost, 2) služební volno z důvodu studia, z důvodu návštěvy lékaře, z důvodu doprovodu člena rodiny do zdravotnického zařízení k vyšetření nebo ošetření, z důvodu dárcovství krve, z důvodu ošetřování člena rodiny a z důvodu svatby, 3) řádná dovolená, 4) školení, 6) ozdravný pobyt, 7) jazykový kurz, 8) služební zkouška a 9) vyslání k výkonu jiné služební činnosti (Frontex).“

54. Vzhledem k tomu, že i nyní napadené rozhodnutí vychází ze stejných podkladů a uvádí zcela shodné údaje, odkazuje soud na odůvodnění zrušujícího rozsudku zdejšího soudu, když neshledal žádný důvod, pro který by se měl od zde uvedených závěrů odchýlit. Z tohoto rozsudku proto také při posouzení důvodnosti žalobních bodů vycházel.
55. S tím souvisí i námitka žalobce ohledně nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou soud právě z těchto důvodů důvodnou neshledal.
56. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost nelze rozhodnutí vůbec meritorně přezkoumat. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů mimo jiné takové rozhodnutí, v němž absentují úvahy správního orgánu, na základě nichž dospěl k závěru, který v rozhodnutí vyslovil. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS; všechna zde citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). Žalobce spatřoval nepřezkoumatelnost rozhodnutí v tom, že se žalovaný nevypořádal s důkazními návrhy a tvrzeními žalobce apod., a jeho závěry a konstatování nemají oporu ve spisu.
57. Jak již soud výše uvedl, neshledal, že by napadené rozhodnutí trpělo takovými vadami, pro které by ho nebylo možné přezkoumat. Žalovaný vylicil zjištěný skutkový stav věci na základě podkladů, které jsou obsahem správního spisu a zřetelně vyslovil své závěry, k nimž na základě svých úvah dospěl, přičemž se řídil právními názory soudů, které byly uvedeny v obou zrušujících rozsudcích. O přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí ostatně svědčí i skutečnost, že žalobce polemizuje s jeho odůvodněním, i zde uvedenými závěry žalovaného. Nelze pak přehlédnout ani to, že přezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného ohledně důvodů nařízení služby přesčas konstatoval i Nejvyšší správní soud v již citovaném rozsudku ze dne 15.10.2015, č. j. 1 As 183/2015-63.
58. Soud považuje za nutné znovu zdůraznit, že žalobcově žádosti již bylo částečně vyhověno, když žalovaný přiznal v souladu s názorem městského soudu žalobci doplatek v rozsahu 61 hodin za vykonanou službu přesčas v konkrétně uvedených dnech. Vázán názorem

pokračování

Nejvyššího správního soudu a rozsudkem městského soudu ze dne 23. 9. 2020, č.j. 5 Ad 23/2015-122, uznal žalovaný jako důvod nepřítomnosti absentujících příslušníků pro nařízení služby přesčas dle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru pracovní neschopnost, služební volno z důvodu návštěvy lékaře, služební volno z důvodu doprovodu člena rodiny do zdravotnického zařízení k vyšetření nebo ošetření a služební volno z důvodu ošetřování člena rodiny. Naopak neshledal jako důležitý důvod pro nařízení služby přesčas služební volno z důvodu studia, dárčovství krve a svatby, řádné dovolené, školení, služební zkoušky, ozdravného pobytu, jazykového kurzu a vyslání k plnění jiné služební činnosti.

59. Pokud tedy žalobce znovu obecně rozebírá, že dlouhotrvající překážky nemohou být důvodem pro nařízení služby přesčas, soud se jimi již z důvodu hospodárnosti nezabýval a odkazuje na předchozí rozsudek 5 Ad 23/2015-122, ze kterého žalovaný vycházel a kde jsou jednotlivé důvody z hlediska možnosti nařízení přesčasové služby podrobně a konkrétně rozebrány. Městský soud považuje za nutné znovu upozornit na to, že žalobce opakuje z předchozí žaloby i ty námitky, o kterých již bylo městským soudem v rozsudku 5 Ad 23/2015-122 rozhodnuto. Pokud např. žalobce zdůrazňuje, že dárčovství krve je překážkou, která byla známa bezpečnostnímu sboru s několikadenním předstihem, zcela pomíjí, že městský soud již dospěl k závěru o nedostatku výjimečnosti m.j. této překážky, když uvedl, že „*neshledal jako důležitý důvod pro nařízení služby přesčas služební volno z důvodu studia, dárčovství krve a svatby, řádné dovolené, školení, služební zkoušky, ozdravného pobytu, jazykového kurzu a vyslání k plnění jiné služební činnosti.*“ Námitka již tedy byla soudem vyřešena, a to ve prospěch žalobce. Pro úplnost soud poukazuje i na to, že z napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by žalobci byla nařízena služba přesčas z důvodu bezpečnostní akce. Soud proto považoval za nadbytečné zabývat se námitkou, že „*údajné bezpečnostní akce nejsou ničím výjimečným a nahodilým*“, neboť s projednávanou věcí vůbec nesouvisí. Pokud by žalobce za „*údajnou bezpečnostní akci*“ považoval „*vyslání k výkonu jiné služební činnosti (Frontex)*“, konstatuje soud, že i tento důvod nepřítomnosti příslušníka pro nařízení služby přesčas vyhodnotil městský soud v citovaném rozsudku 5 Ad 23/2015-122 jako absenci, která není výjimečná, tedy opět ve prospěch žalobce.
60. Žalobce pak také namítá, že dochází k započítávání přestávek, aniž by pro to existoval důvod, a uvedl, že žalobce nemohl plně využít přestávky, a tak by mu měla být započítávána služba i s těmito přestávkami, tj. 12 hodin. Soud se touto námitkou nezabýval, neboť vůbec s projednávanou věcí nesouvisí, když předmětem řízení před správními orgány byla otázka, zda byly žalobci v předmětném období nařizovány přesčasové hodiny v limitu do 150 hodin v kalendářním roce v souladu s ustanovením § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru, a nikoli otázka možnosti využití přestávek na jídlo a odpočinek. I tato námitka však svědčí o tom, že zástupce žalobce ponechal v podané žalobě námitky, které zřejmě uplatňoval v jiných řízeních.
61. Pokud žalobce konkrétně namítá, že důvodem nařízení služby byla i dlouhodobá pracovní neschopnost příslušníka, zejména OEČ 323574 a OEČ 318084, což podle něj není důvod pro nařízení služby přesčas a služba přesčas mu měla být zaplacená, považuje soud za nutné konstatovat, že i tato námitka je částečně zmatečná, neboť OEČ 323574 není v žádném z rozhodnutí zmiňováno. Pokud jde o OEČ 318084 byla tato dlouhodobá neschopnost známa zdejšímu soudu již při předchozím rozhodování a je patrné, že i po odečtení pracovní neschopnosti tohoto dlouhodobě nemocného příslušníka byly stále naplněny parametry pro uznatelné důvody nařízení služby přesčas v žalovaným uvedených dnech.

pokračování

62. Se žalobcem nelze souhlasit ani v tom, že se žalovaný nezabýval výjimečností důvodů pro nařízení služby přesčas, když je navíc patrné, že i tuto otázku vyřešil závazným způsobem pro žalovaného městský soud v předchozím rozsudku, když se výjimečností jednotlivých důvodů zabýval např. v bodech 22, 31 a 34. Žalovaný z tohoto názoru vycházel a žalobce sám ani nenamítá, že by se žalovaný názorem městského soudu neřídil, avšak ani neuvádí žádné konkrétní důvody, kvůli kterým by se žalovaný tímto závazným právním názorem řídit neměl.
63. I k další žalobní námitce, ve které žalobce vytýká, že z napadeného rozhodnutí není možné dovodit, za jakého konkrétního příslušníka žalobce byla žalobci nařízena služba přesčas, městský soud uvádí, že i tato otázka již byla judikována. Lze přitom odkázat na rozsudek NSS ze dne 5. 11. 2021. č.j. 5 As 200/2020-27, ve kterém uvedl, že se jedná o fakticky nemožný požadavek a že pokud napadené správní rozhodnutí obsahovalo datum a dobu služby přesčas, počet hodin a její důvod (nepřítomnost konkrétních příslušníků a důvod jejich nepřítomnosti), šlo o dostatečně pojaté odůvodnění, které umožňuje v soudním řízení přezkoumat, zda tehdejšímu žalobci byla nařizována služba přesčas v souladu se zákonem a nebylo tohoto institutu využíváno k jiným účelům a za jiných podmínek, než připouští platná právní úprava. Tento požadavek napadené rozhodnutí splňuje. Proto i soud nyní shledal požadavek žalobce, že je nutné uvést konkrétního příslušníka, za kterého žalobce přesčasovou službu sloužil, za nadbytečný a námitku za nedůvodnou.
64. Pokud žalobce namítá, že součástí spisu nejsou Plány služeb, poukazuje soud na to, že Plány služeb jsou založeny ve správním spise na straně 122 svazku II, ve výpisu EKIS. Navíc není patrné, jaké konkrétní informace, které mohly dle žalobce přispět ke zjištění řádného skutkového stavu, měl žalovaný zatajit. Dle soudu byl skutkový stav zjištěn řádně, bez jakýchkoli pochybností.
65. Pokud žalobce namítá, že v případě nařízení přesčasu do 1. oddělení dne 6. 9. 2012 od začátku trval na jeho písemném nařízení a řádném odůvodnění, avšak nikdy se ho nedočkal, s touto námitkou se žalovaný vypořádal na straně 19 napadeného rozhodnutí, když s odkazem na rozsudek NSS ze dne 23. 5. 2023, 4 Ads 11/2013-41, poukázal na to, že se řízení ve věcech služebního poměru podle § 171 písm. b) služebního zákona nevztahuje na nařízení služby přesčas, tedy se při nařizování služby přesčas nevydává formalizované rozhodnutí v písemné formě, které by muselo obsahovat náležitosti uvedené v § 181 odst. 5 tohoto zákona. Ani tuto námitku proto soud neshledal důvodnou.
66. Zásadní žalobcovou námitkou je, že příslušníci byli v rozporu se zákonem veleni do služby z důvodu personálního podstavu. Z vyjádření žalovaného je patrné, že žalovaný sám personální podstav na útvaru připouští, nicméně nelze dovodit, že by tato skutečnost byla hlavním důvodem pro nařízení služby přesčas. Pro argumentaci žalobce, že veškerá služba přesčas byla sloužena z důvodu podstavu, nesvědčí ani to, že v mnoha případech bylo veleno do služby méně příslušníků než těch, kteří nemohli z různých důvodů službu vykonávat, což by v případě zásadního personálního podstavu, na který poukazuje žalobce, nebylo možné. Soud považuje za nutné zdůraznit i to, že nařízená služba přesčas u žalobce v posuzovaných letech 2010-2012 ani v jednom roce nepřekročila zákonem stanovenou hranici 150 hodin pro nařízení služby přesčas z důležitého zájmu služby. S nařízením služby

pokračování

přesčas zákon počítá a nelze tedy přistoupit na argumentaci žalobce, že pokud byla služba přesčas nařizovaná, muselo to být z důvodu personálního podstavu, a proto v rozporu se zákonem. Žalovaný tedy pouze využil možnost danou zákonem, když soud zdůrazňuje již výše uvedené, tedy že žalovaný u některých důvodů vyhodnotil podmínku výjimečnosti v rozporu se zákonem, což však bylo v napadeném rozhodnutí napraveno, když žalobci byl přiznán doplatek služebního příjmu v rozsahu 61 hodin za službu přesčas nařízenou v rozporu s § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru.

67. K námitce žalobce, že námitka promlčení může být v rozporu s dobrými mravy, městský soud v již citovaném zrušujícím rozsudku 5 Ad 23/2015-122 uvedl, že vztahem námitky promlčení a korektivu dobrých mravů se v různých kontextech soukromého práva zabývaly ve své judikatuře české vrcholné soudní orgány. Zejména lze poukázat na nálezy Ústavního soudu ze dne 6. 9. 2005 sp. zn. [I. ÚS 643/04](#), a dále nálezy Ústavního soudu ze dne 25. 5. 2011, sp. zn. [IV. ÚS 2842/2010](#), v nichž Ústavní soud obecně vymezil podmínky pro uplatnění korektivu dobrých mravů vůči námitce promlčení takto: *„Námitka promlčení zásadně dobrým mravům neodporuje, ale mohou nastat situace, že uplatnění této námitky je výrazem zneužití práva na úkor účastníka, vůči němuž by zánik nároku v důsledku uplynutí promlčecí doby byl nepřiměřeně tvrdým postihem ve srovnání s rozsahem a charakterem jím uplatňovaného práva a s důvody, pro které své právo včas neuplatnil. Zásada souladu práv, resp. jejich výkonu s dobrými mravy představuje významný princip, který v odůvodněných případech dovoluje zmírňovat tvrdost zákona a dává soudci prostor pro uplatnění pravidel slušnosti (ekvity). Pojem "dobré mravy" nelze vykládat pouze jako soubor mravních pravidel užívaných jako korektiv či doplňující obsahový faktor výkonu subjektivních práv a povinností, ale jako příkaz soudci rozhodovat v souladu s ekvitou, což ve svých důsledcích znamená nastoupení cesty nalézání spravedlnosti.“* Žalovanému městský soud vytkl, že ačkoli žalobce v žalobě *„explicitně uvedl, v čem spatřuje rozpor s dobrými mravy v případě námitky promlčení, a bylo na žalovaném, aby na tyto konkrétní důvody reagoval; žalovaný ovšem takto nepostupoval.“*
68. Shodně se k institutu promlčení vyjádřil i Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 8. 2. 2011 sp. zn. 21 Cdo 85/2010, ve kterém uvedl, že tento institut je institutem zákonným, *„přispívajícím k jistotě v právních vztazích a je tedy použitelný ve vztahu k jakémukoli právu, které se podle zákona promlčuje.“* Lze však připustit *„existenci výjimečné situace, kdy by se uplatnění promlčecí námitky přičilo dobrým mravům.“* Jako příklad uvedl situaci, kdy by byl *„zánik nároku nepřiměřeně tvrdým postihem ve srovnání s rozsahem a charakterem uplatňovaného práva a důvody, pro které účastník právního vztahu své právo včas neuplatnil.“* Obdobně podle rozsudku Nejvyššího soudu z 29. 2. 2012, sp. zn. 23 Cdo 123/2011 *„dobrým mravům zásadně neodporuje, namítá-li někdo promlčení práva uplatňovaného vůči němu, neboť institut promlčení přispívající k jistotě v právních vztazích je institutem zákonným, a tedy použitelným ve vztahu k jakémukoli právu, které se podle zákona promlčuje. Uplatnění námitky promlčení by se přičilo dobrým mravům jen v těch výjimečných případech, kdy by bylo výrazem zneužití tohoto práva na úkor účastníka, který marné uplynutí promlčecí doby nezavinil, a vůči němuž by za takové situace zánik nároku na plnění v důsledku uplynutí promlčecí doby byl nepřiměřeně tvrdým postihem ve srovnání s rozsahem a charakterem jím uplatňovaného práva a s důvody, pro které své právo včas neuplatnil. Tyto okolnosti by přitom musely být naplněny v natolik výjimečné intenzitě, aby byl odůvodněn tak významný zásah do principu právní jistoty, jakým je odepření práva uplatnit námitku promlčení.“*
69. Při posuzování námitky promlčení z hlediska jejího rozporu s dobrými mravy je tedy dle soudu stěžejní hodnocení účelu uplatnění námitky promlčení, tedy zda samotným

pokračování

uplatněním námitky zamýšlel žalovaný poškodit či znevýhodnit žalobce, nikoliv případný nezákonný postup služebního funkcionáře při vyřizování žalobcovy žádosti. Ostatně uplatnění námitky promlčení ze své podstaty implikuje nějaké dřívější porušení zákona, jelikož bez takového porušení by neexistoval nárok, jenž by mohl být promlčen. Jednání v rozporu s dobrými mravy představuje intenzivnější („kvalifikovanější“) porušení právem chráněných zájmů a hodnot než „prosté“ porušení zákona, třebaže úmyslné, a i kdyby žalovaný hypoteticky postupoval v rozporu s dobrými mravy při nařizování služebních pohotovostí nebo při projednání žalobcovy žádosti, nutně by z toho nevyplývala nemravnost námitky promlčení, pokud žalobci nic nebránilo svůj nárok včas uplatnit. Navíc, jak bylo řečeno výše, rozpor s dobrými mravy v případě námitky promlčení nastane pouze v případech mimořádných a za okolností dosahujících výjimečné intenzity. Pokud tedy žalobce spatřuje „nemravnost“ námitky promlčení v tom, že žalovaný od počátku odmítal uznat žalobcovy nároky a uznal je až v důsledku soudních rozhodnutí, nemůže toto jednání být s ohledem na výše uvedené důvodem pro to, aby soud dospěl k závěru o uplatnění námitky v rozporu s dobrými mravy.

70. Soud považuje za podstatné i to, že žalobce nepřednesl žádné konkrétní argumenty, ze kterých by bylo patrné účelové chování žalovaného, jímž by se snažil uplatnění žalobcovy nároku zvrátit nebo oddálit, když jako důvod nemravnosti vznesené námitky promlčení ze strany žalovaného uvádí, že útvar těžil z nezákonně nařizované služby přesčas, užíval ji jako úsporné opatření, bránil uplatňování nároků příslušníkům a rovněž i sloužící příslušníky zastrášoval ztrátou zaměstnání. Žádná z těchto skutečností ale ani z obsahu správního spisu, ani z výpovědí svědků, nevyplývá. O takovém jednání žalovaného pak nesvědčí ani u jednání soudem provedený důkaz dopisem JUDr. Pavla Širokého ze dne 25. 3. 2021. Dopis je adresován Policejnímu prezidiu ČR a JUDr. Široký v něm upozorňuje na nezákonný přístup vůči policistům. Z dopisu je však patrné, že JUDr. Široký upozornění vznesl z důvodu jeho zastupování řady policistů při uplatňování jejich nároků z titulu objektivní nemožnosti řádného čerpání přestávky ve službě na jídlo a odpočinek, tedy ze zcela jiného důvodu, než je předmětem tohoto řízení. Navíc je dopis datován v roce 2021, tedy téměř 10 od let od doby, která je předmětem nyní projednávané věci. Z dopisu pak není ani patrné, v jakém období podle JUDr. Širokého mělo k porušování zákona, tedy k nemožnosti řádného čerpání přestávek příslušníky, docházet. Za zásadní skutečnost pak soud považuje to, že z pouhé citace dvou policistů není možné dovodit, o jaké policisty jde, a proto ani jimi uvedené informace není možné nijak ověřit.
71. Pokud pak žalobce sám tvrdí, že *„byl za svůj postoj postižen, a to i kázeňsky, když se dožadoval odstranění průtahů a soud vydal rozhodnutí, žalobce byl kázeňsky potrestán za údajný přestupek, který páchají všichni,“* ani k tomuto tvrzení neuvedl žádné konkrétní skutečnosti. Proto ani na základě uvedeného není možné k závěru o „nemravnosti“ námitky promlčení dojít. Pro úplnost soud uvádí, že i v případě tohoto kázeňského potrestání se žalobce bránil žalobou u městského soudu, který však rozsudkem ze dne 30. 3. 2022, č. j. 9 Ad 7/2019-64, žalobu jako nedůvodnou zamítl. Kasační stížnost proti tomuto rozsudku pak zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 25. 10. 2023, č. j. 2 As 132/2022-44, když ani on žádné pochybení správních orgánů, či městského soudu neshledal.

pokračování

72. Nelze přehlédnout ani to, že žalobce sám při svém účastnickém výsledku uvedl, že podal trestní oznámení z důvodu, že doba služby za dva týdny je 75 hodin a příslušníci službu vykonávali v rozsahu 77 hodin. Současně k dotazu uvedl, že mu nebylo žádným z funkcionářů ŘSCP bráněno v podání žádosti o proplacení služby přesčas a že ani po podání trestního oznámení na GIBS nebyl nijak ze strany vedoucích poškozován. O tom ostatně svědčí dle soudu i fakt, že žalobce je stále u útvaru zaměstnán.
73. Ředitel ŘSCP v prvostupňovém rozhodnutí zhodnotil i výsledky svědků se závěrem, že z nich nevyplynulo, že by ze strany služebního funkcionáře bylo v minulosti nějakým způsobem bráněno příslušníkům policie zařazených na útvaru podávat žádosti o poskytnutí služebního příjmu za službu přesčas. Dále konstatoval, že přístup služebního funkcionáře k vyřizování podaných žádostí byl shodný u všech příslušníků ŘSCP a žalobce nebyl uplatněním námitky promlčení žádným způsobem znevýhodněn.
74. Ředitel ŘSCP se tedy i s námitkou rozporu námitky promlčení s dobrými mravy adekvátně vypořádal, a stejně tak i žalovaný v napadeném rozhodnutí. Soud tyto úvahy považuje za dostatečné.
75. Soud nepřehlédl, že žalobce ve vyjádření zaslaném soudu bezprostředně před nařízeným jednáním namítl, že promlčení je soukromoprávní institut a soukromé právo stanoví mnohem delší promlčecí dobu v případech, kdy je protiprávní jednání „škůdce“ úmyslné. Navrhl proto, aby soud dle tohoto posoudil jak nemravnost promlčení, tak i případnou délku promlčecí doby odchylně pomocí analogie od zákona o služebním poměru.
76. Pokud jde o nemravnost promlčení, odkazuje soud na svou předchozí argumentaci a pouze zdůrazňuje, že se nemravností námitky promlčení výše zabýval i s ohledem na rozsudek Nejvyššího soudu z 29. 2. 2012, sp. zn. 23 Cdo 123/2011, tedy z hlediska soukromoprávního. Znovu tedy pouze opakuje, že Nejvyšší soud k mravnosti námitky promlčení výslovně uvedl, že *„dobrým mravům zásadně neodporuje, namítá-li někdo promlčení práva uplatňovaného vůči němu, neboť institut promlčení přispívající k jistotě v právních vztazích je institutem zákonným, a tedy použitelným ve vztahu k jakémukoliv právu, které se podle zákona promlčuje. Uplatnění námitky promlčení by se přičilo dobrým mravům jen v těch výjimečných případech, kdy by bylo výrazem zneužití tohoto práva na úkor účastníka, který marné uplynutí promlčecí doby nezavinil, a vůči němuž by za takové situace zánik nároku na plnění v důsledku uplynutí promlčecí doby byl nepřiměřeně tvrdým postihem ve srovnání s rozsahem a charakterem jím uplatňovaného práva a s důvody, pro které své právo včas neuplatnil. Tyto okolnosti by přitom musely být naplněny v natolik výjimečné intenzitě, aby byl odůvodněn tak významný zásah do principu právní jistoty, jakým je odepření práva uplatnit námitku promlčení.“* Městský soud také uvedl, z jakých důvodů nemravnost námitky promlčení neshledal a na toto odůvodnění proto také odkazuje.
77. Pokud jde o v doplnění vznesenou námitku nesprávně stanovené délky promlčecí doby, je třeba připomenout, že v souladu s § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu rozšířit o další žalobní body pouze ve lhůtě pro podání žaloby. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. usnesení ze dne 28. 7. 2005, č. j. 2 Azs 134/2005-43, publ. pod č. 685/2005 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 23. 10. 2009, č. j. 7 Afs 110/2009-88) zároveň vyplývá, že rozšíření

pokračování

žaloby o další žalobní body nelze zaměňovat s konkretizací či upřesněním žalobních bodů, které je možné učinit i po lhůtě k podání žaloby.

78. Dle soudu však námitka žalobce o tom, že je nutné posoudit případnou délku promlčecí doby odchylně pomocí analogie od zákona o služebním poměru, nemůže být posuzována jakou pouhé upřesnění žalobního bodu, když žalobce ve lhůtě pro podání žaloby žádné námítky týkající se délky promlčecí lhůty nevznnesl. Žalobce ve lhůtě pro podání žaloby pouze uvedl, že vznesená námitka promlčení je nemravná, neboť služba byla nařizována vědomě a úmyslně z důvodu personálního podstavu, a že žalovaný nároky uznal až v důsledku soudních rozhodnutí. Nemravnost pak žalobce spatřuje i v tom, že byl kázeňsky postižen za svůj postoj a byl kázeňsky potrestán za údajný přestupek, který páchají všichni. Žalobce tedy dosud namítal pouze to, že vznesená námitka promlčení je nemravná a nemělo by k ní být vůbec přihlíženo. Pokud tedy až po lhůtě k podání žaloby namítl, že promlčecí doba měla být delší, dospěl soud k závěru, že se jedná o nově uplatněný žalobní bod, který je však nutné s ohledem na jeho pozdní uplatnění posoudit jako nepřijatelný.

Závěr a náklady řízení.

79. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
80. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

pokračování

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. února 2024

Mgr. Marek Bedřich, v. r.
předseda senátu